

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně: **S. V.**, zast. Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem v Praze 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. května 2014, č. j. MV-83511-3/SO/sen-2012, t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí žalovaného, obsah žaloby, vyjádření správního orgánu

[1] Rozhodnutím označeným v záhlaví zamítl žalovaný odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 8. 6. 2012, čj. OAM-22732-13/DP-2012 (dále „správní orgán I. stupně“), kterým byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění platném pro projednávanou věc (dále zákon o pobytu cizinců), zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání

(osoba samostatně výdělečně činná), a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[2] Žalobkyně se žalobou ze dne 18. června 2014 domáhá přezkoumání uvedeného rozhodnutí žalovaného podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.).

[3] Nejprve obecně namítla, že správní orgán opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čímž porušil ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále správní řád). Správním orgánům obou stupňů vytýkala, že rozhodnutí nerespektují podmínky zakotvené v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců.

[4] Konkrétní pochybení spatřovala v nesprávné aplikaci ust. § 56 odst. 1 písm. j) v návaznosti na ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, když vyslovila přesvědčení, že neplnění účelu pobytu (v tomto konkrétním případě neplnění podmínky podnikání), nelze považovat za jinou závažnou překážku pobytu, neboť se jedná o samostatný důvod pro neprodloužení pobytového oprávnění. Odůvodnění napadeného rozhodnutí tak fakticky nepodporuje výrokovou část, ale zcela jiný důvod pro neudělení dlouhodobého pobytu, který však není jako důvod neprodloužení pobytového oprávnění uveden ve výrokové části.

[5] Následně uvedla, že i kdyby snad byla její první námitka vyhodnocena jako nedůvodná, pak správním orgánům vytýká nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Zdůraznila, že na území České republiky měla povolen legální pobyt již od roku 2007. V průběhu celé této doby plnila účel pobytu minimálně 1300 dnů, přičemž žalovaný vychází toliko ze zjištění, že účel pobytu neplnila po dobu 446 dní. Nepřihlédl a nezhodnotil objektivní skutečnost, že žalobkyně po převážnou část doby, po níž jí byl pobyt povolen, jeho účel splňovala. Dle přesvědčení žalobkyně bylo namíste posoudit vytýkanou dobu neplnění účelu pobytu ve vztahu k celkové době pobytu na území České republiky. Pokud tak správní orgány neučinily, postupovaly v rozporu se zásadou přiměřenosti. Žalobkyně navíc v minulosti neměla žádné problémy s dodržováním právního řádu České republiky a vždy řádně plnila veškeré na ni kladené zákonné povinnosti.

[6] Jako poslední žalobní námitku uplatnila nedostatečné posouzení otázky přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jejího rodinného a soukromého života. Na území republiky žije manžel žalobkyně a současně rodina bratra, dále zde má žalobkyně řadu přátel a fungující živnost. Správní orgány tak byly povinny posuzovat danou otázku v komplexu, tedy tak, jak předpokládá ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, a nikoli se zaměřit toliko na konstatování, že žalobkyně zde nemá žádné rodinné příslušníky, kteří by byli vázáni svým pobytovým statutem na její osobu.

[7] Z důvodů vytýkaných navrhla napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. Rovněž požadovala náhradu nákladů v souvislosti s tímto řízením vynaložených.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 11. července 2014 zopakoval žalobní námitky a v ostatním prakticky odkázal na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se dostatečným a srozumitelným způsobem s danou věcí vypořádal. Zdůraznil, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a stejně tak rozhodnutí žalobkyní napadené vykazují veškeré náležitosti požadované ust. § 68 správního řádu. Připomněl, že v Listině základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku České republiky, není zakotven nárok cizince na pobyt na území republiky. Pobyt se cizinci povoluje za určitým účelem (např. dlouhodobé

zaměstnání, podnikání, studium apod.), přičemž účel pobytu je cizinec povinen po dobu povoleného pobytu plnit. Pokud se tak neděje, je tato skutečnost důvodem pro zrušení nebo neudělení povolení k dlouhodobému pobytu. Skutečný stav věci byl zjištěn v souladu s ust. § 3 správního řádu, a proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout, resp. jak nepřesně uvedl, potvrdit vydané rozhodnutí žalovaného.

II. Skutková zjištění

[9] Krajský soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání a to v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., za prezumovaného souhlasu obou účastníků. Ze správního spisu následně ověřil tento skutkový stav věci.

[10] Dne 25. dubna 2012 žalobkyně požádala na oficiálním formuláři „o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu“. K žádosti připojila zákonem o pobytu cizinců vyžadované podklady (např. výpis z obchodního rejstříku, pojistná smlouva, potvrzení o zajištění ubytování apod.). Není nutné provádět jejich úplný výčet, neboť v tomto směru žalobní námitky vedeny nejsou.

[11] Správní orgán I. stupně poté požádal Okresní správu sociálního zabezpečení Jičín (dále jen OSSZ Jičín) o poskytnutí informací z evidence osob samostatně výdělečně činných (dále OSVČ) o stavu plateb pojistného žalobkyně. Rovněž žádal o sdělení, zda je žalobkyně registrována a provádí pravidelné platby pojistného po dobu, kdy je OSVČ a má povolen pobyt na území České republiky za účelem podnikání, tedy ode dne 10. července 2007. Současně zažádal o zaslání kopií dokladů svědčících o změnách v registraci uvedené osoby (odhlášení z registru, pozdější přihlášení apod.), a to rovněž od výše uvedeného data.

[12] OSSZ Jičín dopisem ze dne 15. května 2012 sdělila, že **žalobkyně je v evidenci jako OSVČ od 2. srpna 2011 dosud**. Dále připojila registrace žalobkyně z doby minulé. Konstatovala, že žalobkyně hradí zálohy na důchodové pojištění nepravidelně.

[13] Mezi účastníky je nesporné, že **žalobkyni byl povolen** v době od 10. července 2007 do 11. května 2008 vízový pobyt nad 90 dnů za účelem podnikání. Ode dne 12. května 2008 do 11. května 2010 a poté **od 12. května 2010 do 11. května 2012 dlouhodobý pobyt za účelem podnikání**.

[14] Z kopií podkladů o registracích žalobkyně jako OSVČ předložených OSSZ Jičín soud ověřil následující skutečnosti.

[15] Žalobkyně oznámila zahájení činnosti OSVČ k 1. březnu 2008 a její ukončení k 30. dubnu 2008. Dále vykonávala činnost OSVČ v době od 13. srpna 2008 do 31. října 2008, od 4. května 2009 do 30. července 2009, dále v době od 8. března 2010 do 30. března 2010 (v rozhodnutí nesprávně uvedeno do 23. března 2010). Opětovně zahájila činnost ke dni 2. srpna 2011.

[16] Z uvedených skutečností vyplývá, že v době posledního povolení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání, tedy v době od 12. května 2010 do 11. května 2012, **žalobkyně nepodnikala jako OSVČ v době od 12. května 2010 do 1. srpna 2011, tedy po převážnou část doby posledního pobytového oprávnění**

činnost OSVČ nevykonávala, ačkoli právě za tímto účelem jí byl pobytový status povolen. Skutečnost, že žalobkyně v průběhu platnosti posledního pobytového oprávnění nepodnikala po dobu více než 14 měsíců, tedy neplnila účel, pro který jí byl pobyt povolen, vyhodnotil správní orgán I. stupně jako závažnou překážku bránící prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.

[17] Správní orgán I. stupně také ověřil, že manžel žalobkyně měl povolen rovněž dlouhodobý pobyt na území republiky za účelem podnikání. Dne 29. listopadu 2011 byla jeho žádost o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu zamítnuta. Syn žalobkyně nemá na území republiky povolen žádný druh pobytu. Další okolnosti, který by mohly svědčit o tom, že vydání rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu by bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně, zjištěny nebyly.

[18] V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobkyně namítla, že podle zákona o pobytu cizinců je nutné k žádosti o prodloužení pobytu mimo jiné předložit potvrzení OSSZ o neexistenci nedoplatků na pojistném na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti. Tuto povinnost splnila. Tvrdila, že po dobu povoleného pobytu podnikala, pouze nebyla registrována na OSSZ. Rozhodnutí o neprodloužení pobytu považovala za nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života. Skutečnost, že se cizinec musí nepřetržitě zdržovat na území České republiky dle jejího přesvědčení z ust. § 68 zákona o pobytu cizinců nevyplývá.

[19] O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný dne 20. května 2014, jak je již uvedeno výše. Odkázal na zjištění učiněná správním orgánem I. stupně, z nichž se podává, že žalobkyně během platnosti posledního pobytového oprávnění v době od 12. května 2010 do 1. srpna 2011 jako OSVČ nepodnikala, tedy po označenou dobu neplnila účel pobytu, pro který jí byl dlouhodobý pobyt povolen, když **se dobrovolně odhlásila z evidence OSSZ.** Tuto skutečnost spolu s tím, že **žalobkyně následně neplatila pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti** v souladu s ust. § 3 odst. 4 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku, ve znění pozdějších předpisů, přičemž tato povinnost je vázána na účast na důchodovém pojištění, vyhodnotily správní orgány **jako závažnou překážku bránící prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.** Námitka argumentací obsahu § 68 zákona o pobytu cizinců není případná, neboť dané ustanovení řeší výhradně povolení k trvalému pobytu na území republiky. Za dostatečné shledal žalovaný rovněž stanovisko správního orgánu I. stupně týkající se přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Na osobu jmenované nejsou vázáni žádní blízcí rodinní příslušníci, kteří by odvíjeli pobyt od pobytu žalobkyně. Rovněž nevyplynuly žádné další rozhodné skutečnosti, které by měl žalovaný zohlednit. Zdůraznil, že neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání nepředstavuje absolutní překážku pobytu žalobkyně na území České republiky.

[20] Postup správního orgánu I. stupně včetně jeho následného rozhodnutí tak plně odpovídá soudní praxi. V tomto směru odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. ledna 2012, č. j. 9As 80/2011-69. Závěrem zdůraznil, že právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na jejím

území, jak judikoval Ústavní soud v usnesení ze dne 9. června 2004, sp. zn. III. ÚS 260/04. Rozhodnutí žalovaného konkretizované v části I., bod [1] odůvodnění tohoto rozsudku, učinila žalobkyně předmětem žaloby.

III. Právní úprava a stanovisko krajského soudu

[21] Na projednávaný případ je namístě aplikovat níže konkretizovaná ustanovení zákona o pobytu cizinců.

Podle § 44a odst. 3, věta druhá zákona o pobytu cizinců se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vztahují obdobně ustanovení § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a § 47 tohoto zákona.

Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení a zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.

V ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců se uvádí, že ministerstvo dlouhodobé vízum cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

[22] Ze shromážděných důkazů se podává, že žalobkyně v době, po kterou měla uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, po řadu měsíců tuto činnost objektivně doložitelným způsobem nevykonávala. V části II., bod [15] a [16] je zachycen průběh její registrace u příslušné OSSZ, kdy z tohoto výčtu vyplývá, že žalobkyně se dobrovolně odhlašovala a následně opět přihlašovala k podnikání jako OSVČ, přestože byla srozuměna s tím, na základě jakého pobytového statusu se na území České republiky legálně zdržuje. Dlouhodobý pobyt byl žalobkyni povolen za účelem podnikání, takže pokud se žalobkyně opakovaně odhlašovala, ukončovala a opětovně zahajovala podnikatelskou činnost, nelze nežli souhlasit, že tímto přístupem přestala splňovat účel povoleného pobytu. Žalobkyně své počínání žádným způsobem neobjasnila, nesnažila se správním orgánům a stejně tak ani krajskému soudu osvětlit důvody svého počínání. Tvrdila-li žalobkyně, že i v době, kdy byla odhlášena na OSSZ, podnikala, pak krajský soud nerozumí logice jejího jednání. Na území České republiky pobývala legálně od roku 2007, o pobytové statusy žádala opakovaně, byla proto jistě srozuměna s tím, že pokud jí byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání, pak právě výkon podnikání je tím důvodem, pro který se může na území republiky legálně zdržovat. Argumentaci žalobkyně spočívající v požadavku „sečtení“ všech dob jejího faktického podnikání, porovnání s dobou, po kterou nepodnikala, a v důsledku toho přijmout závěr, že po převážnou dobu svého celkového legálního pobytu na území republiky podnikala, tedy plnila zákonem stanovené podmínky, nemůže krajský soud akceptovat.

[23] Povolení k dlouhodobému pobytu se vždy vydává vázané na konkrétní účel pobytu (např. zaměstnání, studium, podnikání apod.). Stejně tak je s odkazem na

ust. § 44 odst. 4 písm. h) zákona o pobytu cizinců vydáváno na dobu časově omezenou, v těchto případech je to na dobu dvou let. Je tedy logickým důsledkem tohoto ustanovení, že správní orgány jsou povinny vyhodnotit, zda-li je účel dlouhodobého pobytu plněn vždy v tom kterém období, pro které je pobyt cizinci povolen. Pokud by zákonodárce nemínil umožnit kompetentním orgánům pravomoc jakési „průběžné kontroly“ nad plněním účelu dlouhodobého pobytu cizince na území České republiky, pak by zcela jistě neomezil udělení dlouhodobého pobytu časovým obdobím. Krajský soud je zcela ve shodě se závěrem správního orgánu, že žalobkyně účel, pro který jí byl povolen dlouhodobý pobyt, neplnila a v tomto lze spatřovat naplnění skutkové podstaty závažné překážky neplnění účelu pobytu cizinců na území republiky, která v tomto konkrétním případě vedla správní orgány k rozhodnutí o neprodloužení dlouhodobého pobytu. Nelze tak žalobkyni přisvědčit, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci.

[24] K obdobnému případu, resp. otázce, se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozhodnutí ze dne 19. ledna 2012, č. j. 9As 80/2011-69, v němž se uvádí: *„Jestliže žalobce při odhlášení na okresní správě sociálního zabezpečení uvedl, že přerušil podnikatelskou činnost, vyplývá z toho, že přestal splňovat účel povoleného pobytu, a je tedy správný závěr správních orgánů, že tato skutečnost je dostatečným důvodem pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, protože žalobce prohlásil, že nepodniká a tím neplní účel pobytu....Přihlašováním a odhlašováním u správy sociálního zabezpečení žalobce obchází předpisy státu, kdy na jedné straně neplní své povinnosti jako osoby samostatně výdělečně činné, jestliže podniká, kterou je být přihlášen k odvodům sociálního zabezpečení a platit odvody sociálního zabezpečení, a jestliže žalobce nepodniká, musel si být vědom skutečnosti, že neplní účel povoleného pobytu.“*

[25] Rovněž v námitce nesprávné aplikace § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců nelze spatřovat pochybení správních orgánů. Nejvyšší správní soud se s touto námitkou vypořádal v řadě svých rozhodnutí, např. v rozhodnutí ze dne 15. dubna 2014, č. j. 2As 75/2013-52 a ještě dříve v rozhodnutí již citovaném, tedy v rozhodnutí ze dne 19. ledna 2012, č. j. 9As 80/2011-69. V obou rozhodnutích konstatoval, že *„ust. § 31 a a § 33 zákona o pobytu cizinců představují pozitivní vymezení podmínek pro udělení víza. Nicméně současně je nutno dodat, že zákon o pobytu cizinců zakotvuje vedle tohoto pozitivního výčtu předpokladů pro udělení víza též vymezení negativní, které pouhé formální naplnění předpokladů pro udělení víza zákonným způsobem koriguje. Zmíněný korektiv představuje mimo jiné ustanovení § 56 citovaného zákona, na základě kterého správní orgány v rámci vedeného řízení ověřují, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza, tedy zda tu neexistují důvody pro jeho případné neudělení. Naposledy zmíněné ustanovení lze tedy ve vazbě na námitku stěžovatele označit za ustanovení, které podmínky pro udělení víza vymezuje negativně. (...)* [D]ůvody pro neudělení víza dle ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona.“

[26] Příklad žalobkyně je případem zjevně obdobným těm, o kterých již bylo Nejvyšším správním soudem v uvedených rozsudcích rozhodováno. Rovněž v této projednávané věci bylo zjištěno, že žalobkyně nebyla po převážnou dobu povoleného dlouhodobého pobytu za účelem podnikání evidována u OSSZ, což bylo

správními orgány vyhodnoceno jako závažná překážka pobytu cizince na území České republiky, ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

[27] Podle Nejvyššího správního soudu, konkrétně podle jeho rozhodnutí ze dne 15. dubna 2014, č. j. 2As 75/2013-52, „Fakt, že po právní stránce se jednalo o řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle ustanovení § 44a zákona o pobytu cizinců na shora vysloveném závěr nemá vliv, neboť i v tomto řízení zákon v odstavci 3 citovaného ustanovení odkazoval na přiměřené použití (mj.) § 35 odst. 3 tohoto zákona; posledně citované ustanovení pak vylučuje prodloužení víza k pobytu nad 90 dní, jsou-li shledány důvody pro zahájení řízení dle § 37. Jelikož v nyní projednávané věci neshledává Nejvyšší správní soud důvod odklonit se od způsobu, jakým byla tato otázka hodnocena v jeho předchozí judikatuře, lze učinit dílčí závěr, že na případ stěžovatelky bylo možné aplikovat ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve spojení s ustanovením § 56 odst. 1 písm. k) tohoto zákona, přičemž přetržka v podnikání principiálně může být důvodem závažné překážky pobytu cizince na území ČR.“ Krajský soud pouze pro úplnost připomíná, že v době rozhodování správního orgánu se jednalo o § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, byť obsahově jde o text shodný s předchozím zněním ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců.

[28] Konečně poslední námitka se týkala nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně. Jak ve správním řízení, tak rovněž v žalobě, žalobkyně zmínila délku doby pobytu na území, podnikatelské aktivity a rodinné vazby. I této otázce se dle přesvědčení krajského soudu správní orgány věnovaly v míře dostatečné. Žalobkyně v zásadě přednesla své námitky v rovině velmi obecné a ne příliš konkrétní. Správní orgán ověřil, že přímí příbuzní žalobkyně, tedy její rodinní příslušníci, nemají svůj pobytový status navázán na pobytový status žalobkyně. Podnikatelské aktivity obecně zmíněné žalobkyní se rovněž při zjištěném skutkovém stavu jeví jako sporné, neboť žalobkyně úspěšnost a dlouhodobost svého podnikání v podstatě zpochybnila svým opakovaným ukončováním a opětovným zahajováním podnikatelské činnosti, když navíc tuto v době od 12. května 2010 do 1. srpna 2011, tedy po převážnou část doby posledního pobytového oprávnění činnost OSVČ, nevykonávala. A jak ostatně správně zmínil žalovaný, sama skutečnost, že žalobkyni nebyl prodloužen dlouhodobý pobyt, ještě neznamená, že je povinna území České republiky opustit. Při naplnění zákonných podmínek může svůj pobyt realizovat případně na základě jiných, v zákoně o pobytu cizinců stanovených, skutečností.

[29] Správní orgány postupovaly v řízení v souladu s požadavkem zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v nezbytném rozsahu, tedy v souladu s ust. § 3 správního řádu. Z objasněných důvodů neshledal krajský soud žalobu důvodnou, a proto ji s odkazem na ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

IV. Náklady řízení

[30] O nákladech řízení rozhodl krajský soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal.

P o u ě n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 31. října 2014

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu